

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΧΙΛΝΤΑ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Η ΣΥΧΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Μερικές ώρες νωρίτερα και τρία χιλιόμετρα βορειότερα, δίπλα στον λόφο του Στρέφη, ένα πολύ διαφορετικό ζευγάρι ετοιμαζόταν να απολαύσει ένα ελαφρύ μπραντς. Ή μάλλον εκείνος έριχνε μια τελευταία ματιά στο τραπεζάκι του μπαλκονιού για να βεβαιωθεί ότι όλα ήταν στη θέση τους: το φρυγανισμένο ψωμί που μοσχοβολούσε δίπλα στο βαζάκι με τη μαρμελάδα πορτοκάλι και το βούτυρο κατά της χοληστερίνης: το δοχείο με το μούσλι, το γάλα με χαμηλά λιπαρά και η ομελέτα για δύο άτομα – με τ' ασπράδια των αυγών μόνο, όπως επέτασσαν οι τελευταίοι διαιτητικοί κανόνες, φιλοκομμένα μανιτάρια και πιπεριές. Και στο βοηθητικό τραπεζάκι στέκονταν δίπλα δίπλα, σαν κουτσομπόλες γειτόνισσες, η κανάτα με τον αχνιστό καφέ και η καράφα με τη φρεσκοστυμμένη πορτοκαλάδα. Ο Χάρης βούλιαξε στη σεζλόνγκ και άνοιξε την εφημερίδα του, ρουφώντας την πρώτη γουλιά καφέ. Ο Οκτώβριος πλησίαζε στο τέλος του, αλλά ο καιρός είχε την ανοιξιάτικη γλύκα που διακρίνει συνήθως τα αθηναϊκά φθινόπωρα. «Αχ, indian summer» είπε σιγανά καμαρώνοντας για τα αγγλικά του. Απέναντί του, ο Λυκαβηττός έλαμπε στολισμένος

με καφετιά και πράσινα, πορτοκαλιά και χρυσαφιά χρώματα. Για άλλη μια φορά συνεχάρη τον εαυτό του για την επιλογή του συγκεκριμένου διαμερισματος. Τριάρι ρετιρέ, με φαρδιά βεράντα και θέα στον Λυκαβηττό. Και σε απόσταση είκοσι λεπτών με τα πόδια από το γραφείο. Είκοσι τριών λεπτών, για την ακρίβεια.

Από το εσωτερικό του σπιτιού έφταναν οι συνηθισμένοι πρωινοί θόρυβοι: το νερό που τρέχει στον νιπτήρα, συρτάρια που ανοιγοκλείνουν. Η Μπετίνα είχε ξυπνήσει. Ο Χάρης ανυπομονούσε να της ανακοινώσει την πρότασή του για πενταήμερη εκδρομή. Η αργία της 28ης Οκτωβρίου έκοβε τη βδομάδα στη μέση, αφού φέτος έπεφτε Τετάρτη. Θα μπορούσε να πάρει δύο ημέρες άδεια από τη σημαία και να τις κολλήσει στο Σαββατοκύριακο, ώστε να απολαύσουν μια εκδρομούλα στη Ναύπακτο. Ήταν η ιδανική εποχή. Θα προλάβαιναν τα παζάρια του Αγίου Δημητρίου, θα έκαναν πεζοπορίες κάτω από την πυκνή βλάστηση των χωριών της ορεινής Ναυπακτίας, θα έπιναν τσίπουρα στα καφενεία όπου οι λιγοστοί γέροι έπαιζαν κολτσίνα. Από καιρό ήθελε να ξεναγήσει την Μπετίνα στην πόλη των παιδικών του διακοπών. Τώρα που διέθετε το δωάρι στην Ψανή, προσφορά της μητέρας του για να μην τον έχει στα πόδια της, θα ήταν απολύτως ανεξάρτητοι. Και η Μπετίνα δεν θα ήταν υποχρεωμένη να υφίσταται τα δηκτικά σχόλια της κυρίας Σοφίας, η οποία θεωρούσε τη φίλη του πολύ μεγάλη και πολύ χοντρή για τον γιο της.

Η Μπετίνα βγήκε στο μπαλκόνι φορώντας μια μακριά

τιρκουάζ πουκαμίσα που τόνιζε τα γαλαζοπράσινα μάτια της. Γέμισε μια κούπα με σκέτο καφέ, κάρφωσε το βλέμμα της στον Χάρη και είπε:

«Χάρη, έχω να σου ανακοινώσω κάτι σοβαρό».

Έμεινε σιωπηλή μερικά δευτερόλεπτα, στη διάρκεια των οποίων ο Χάρης έβγαλε βιαστικά το συμπέρασμα ότι θα του έλεγε πως είναι έγκυος. Πρόλαβε μάλιστα να ζυγίσει μέσα του το δίλημμα αν ήθελε να γίνει μπαμπάς ή όχι. Το συμπέρασμα δεν ήταν σαφές. Ήθελε; Η Μπετίνα διέκοψε τον προβληματισμό του.

«Αποφάσισα να γυρίσω στην Ολλανδία. Θα φύγουμε οικογενειακά, με την αδελφή μου και τον άνδρα της, ο οποίος απολύθηκε από τη δουλειά του την περασμένη βδομάδα. Εδώ η κατάσταση επιδεινώνεται κάθε μέρα. Άνοιξαν αρκετά πετσόπ στην περιοχή και το μαγαζί δεν βγάζει πια ούτε τα έξοδά του. Πολύς κόσμος προτιμάει να φωνίζει από σουπερμάρκετ που είναι λίγο φτηνότερα. Και σαν να μην έφταναν όλα τα άλλα, έχω και την κλούβα μονίμως σταθμευμένη μπροστά στο μαγαζί. Όλοι αλλάζουν πεζοδρόμιο για να την αποφύγουν».

«Μπετίνα μου, ξέρεις ότι δεν εξαρτάται από μένα. Η αντιτρομοκρατική είναι άλλη υπηρεσία, ανεξάρτητη από μας, και...»

«Δεν σε κατηγορώ για κάτι, Χάρη. Αλλά δεν έχω μάθει να κάθομαι με σταυρωμένα χέρια και να περιμένω την καταστροφή. Όταν ήρθα στην Ελλάδα, πριν είκοσι χρόνια, όλα ήταν υπέροχα. Οι άνθρωποι, ο καιρός, η πόλη... Τώρα, εκτός από τον καιρό, η Αθήνα δεν θυμί-

ζει σε τίποτα την πόλη που αγάπησα. Και στα Εξάρχεια νιώθω να βράζει κάτι δυσώιωνο. Ο γαμπρός μου μελετάει καθημερινά τις οικονομικές εφημερίδες και προβλέπει ότι η κατάσταση θα χειροτερέψει κι άλλο, σε όλη την Ευρώπη. Μετά από πολλή σκέψη κατέληξα ότι προτιμώ να βρίσκομαι στην πατρίδα μου, μου δημιουργεί ασφάλεια η ρουτίνα της Ολλανδίας. Και η Μαργιέτα ελπίζει ότι ο Κώστας, με την επαγγελματική εμπειρία του στις πωλήσεις, θα βρει δουλειά σε κάποια μεγάλη εταιρεία. Μου πέρασε η ιδέα να ανοίξουμε ένα μικρό ελληνικό εστιατόριο στην Μπρέντα. Να το δουλέψουμε η Μαργιέτα κι εγώ, και ίσως αν θέλει κάποιος από τα ανίψια μου. Θα πάρουν πτυχίο, ο μεγάλος σ' έναν χρόνο, η μικρή σε δύο, αν αποφασίσει να στρωθεί στο διάβασμα».

«Μα... εσύ τα έχεις αποφασίσει όλα, τα έχεις οργανώσει ήδη» εξανέστη ο Χάρης. «Γιατί δεν μου είχες πει τίποτα ως τώρα; Εγώ έκανα άλλα σχέδια για μας».

«Πριν λίγες μέρες το αποφάσισα. Η απόλυση του Κώστα ήταν η σταγόνα που έκανε το ποτάμι να ξεχειλίσει. Ο γαμπρός μου και η αδελφή μου έχουν περάσει τα πενήντα. Οι πιθανότητες να βρουν καινούργια δουλειά στην Ελλάδα είναι μηδαμινές. Ο λογιστής μου το είχε πει εδώ κι έξι μήνες: η μόνη λύση είναι να κλείσουμε το μαγαζί, αν δεν θέλουμε να συσσωρεύουμε χρέη. Ήλπιζα όμως σ' ένα... θαύμα. Αλλά είμαι πολύ μεγάλη για να πιστεύω σε θαύματα. Σας περιμένει μεγάλη φουρτούνα, κι εγώ δεν έχω κανένα λόγο να την υποστώ».

«Κι εμείς; Θέλω να πω, εσύ κι εγώ έχουμε μια σχέση, ζούμε σχεδόν μαζί. Τι θα γίνει μ' εμάς; Παρεμπιπτόντως, δεν λέμε η σταγόνα που έκανε το ποτάμι, αλλά το ποτήρι να ξεχειλίσει. Σ' το λέω επειδή μου έχεις ζητήσει να σε διορθώνω».

«Δεν είμαι ρομαντικός τύπος, Χάρη μου. Περάσαμε θαυμάσια αυτά τα δύο χρόνια αλλά είμαι πολύ μεγάλη για να θέλω παιδιά. Έχω τα ανίψια μου σαν παιδιά μου. Ούτε είμαι από τις γυναίκες που αναζητούν άνδρα για να τις αποκαταστήσει. Θα στενοχωρηθώ, θα μου λείψεις πολύ, αλλά είμαι αποφασισμένη να προχωρήσω στη ζωή μου. Αν έκανες διαφορετική δουλειά, θα σου έλεγα να μας ακολουθήσεις. Να κάνουμε μια καινούργια αρχή στην Ολλανδία με το επίπεδο που μας αξίζει. Ξέρω όμως ότι, παρά τα διαρκή παράπονα και τις γκρίνιες, την αγαπάς πολύ τη δουλειά σου, γι' αυτό δεν θα μπω στον πειρασμό να σου προτείνω να παραιτηθείς».

Ο Χάρης άπλωσε το χέρι για να πιάσει την κούπα του και την αναποδογύρισε. Ο λίγος κρύος καφές λέκιασε το αγαπημένο σορτς του, το χαχί με τις εξωτερικές τσέπες. Παρατηρώντας την καφετιά κηλίδα να απλώνεται στον αριστερό μηρό του, συλλογίστηκε: *I'm a loser, I'm a loser, and I'm not what I appear to be.*

«Τι σκέφτεσαι, Χάρη;» ακούστηκε η φωνή της Μπετίνας.

«Τους Beatles» απάντησε εκείνος. «Είναι αλήθεια. Έχουν γράψει τραγούδια για κάθε περίπτωση της ζωής».

Η Μπετίνα πρότεινε να μην αλλάξουν το πρόγραμμά τους. Τα κυριακάτικα πρωινά κάθονταν στο σπίτι, διαβάζοντας εφημερίδες και βιβλία, τεμπελιάζοντας στη βεράντα όταν είχε καλό καιρό. Έβρισκαν μια ταινία που ήθελαν να δουν και οι δύο –κάτι που δεν ήταν πάντοτε εύκολο– και πήγαιναν νωρίς στο σινεμά, στην απογευματινή παράσταση. Αφού έτρωγαν ελαφρά σε κάποιο καφέ του κέντρου, γύριζε ο καθένας σπίτι του, ώστε να προετοιμαστούν για την καινούργια βδομάδα.

Ωστόσο, σήμερα ο Χάρης δεν μπορούσε να καθίσει σπίτι, προσποιούμενος ότι τίποτα δεν είχε αλλάξει. Έκανε ντους, ντύθηκε και είπε στην Μπετίνα ότι θα πήγαινε στο γραφείο για να ψάξει έναν φάκελο που ήθελε να μελετήσει το βράδυ. Πήρε τα κλειδιά του και ξεκίνησε πεζός, χωρίς συγκεκριμένο προορισμό. Τελικά, σαν τα άλογα που έχουν συνηθίσει μια συγκεκριμένη διαδρομή, τα βήματα του Χάρη τον οδήγησαν στη ΓΑΔΑ. Θα κλεινόταν στο γραφείο του, μακριά απ' όλους και απ' όλα, για να συλλογιστεί τα νέα δεδομένα της ζωής του, μετά τις αποφάσεις της Μπετίνας.

Ο φρουρός στην είσοδο τον καλημέρισε σχολιάζοντας:
«Σύσκεψη ε;».

Βυθισμένος στις σκέψεις του, ο Χάρης δεν απάντησε. Πήρε το ασανσέρ και ανέβηκε στον 4ο, όπου βρισκόταν η υποδιεύθυνση Δίωξης Εγκλημάτων κατά Ζωής και Περιουσίας. Φτάνοντας στο γραφείο του, διαπίστωσε ότι η πόρτα ήταν ανοιχτή. Πριν προλάβει να αναρωτηθεί

ποιος την είχε ξεχάσει ξεκλείδωτη, είδε μέσα τον Παρασκευά Γερασιμίδη, τον νεαρό βοηθό του.

«Ωχ! Συγγνώμη, αστυνόμη. Άκουσα βήματα και νόμισα ότι ερχόταν η κυρα-Τούλα να καθαρίσει».

«Καλημέρα, Παρασκευά. Τι θες κυριακάτικα εδώ;»

«Τώρα τι να σου πω; Καμιά δικαιολογία του κώλου, μετά συγχωρήσεως, ότι ήρθα τάχα για να πάρω έναν φάκελο που πρέπει να μελετήσω; Σεκλέτια έχω, που λένε και στα ρεμπέτικα. Ήρθα ν' απομονωθώ απ' όλους και απ' όλα».

Ο Χάρης το άφησε ασχολίαστο. Κάθισε πίσω από το γραφείο του και κάρφωσε το βλέμμα του στην αριστερή γωνία που είχε γδαρθεί σε μια μετακόμιση. Ο Παρασκευάς περίμενε σιωπηλός για λίγο, μετά είπε:

«Κι εσύ πάντως δεν φαίνεσαι κεφάλτος. Μήπως θες να σ' αφήσω μόνο σου;»

Από τον διάδρομο ακούστηκε το τικ τακ γυναικείων τακουινιών που σταμάτησαν έξω από το γραφείο. Η πόρτα άνοιξε, και η Μαρίτα τούς κοίταξε ερωτηματικά από το κατώφλι.

«Έχουμε σύσκεψη και ξεχάσατε να με ειδοποιήσετε ή με αποφεύγετε; Ξέρω ότι τον τελευταίο καιρό δεν είμαι πολύ συγκεντρωμένη στη δουλειά, αλλά η βαφτιστήρα σου, Χάρη, εξελίσσεται σε θηλυκό Ντένις τον τρομερό. Τώρα που άρχισε να τρεχοβολάει σ' όλο το σπίτι, καταστρέφει ό,τι πέσει στα χέρια της, αφού πρώτα το βάλει στο στόμα της. Αλλά αν έχετε σύσκεψη κι ενοχλώ, να σας αφήσω μόνους».

Ο Παρασκευάς χαμογέλασε. «Κατάλαβα. Προτείνω να μετονομάσουμε το γραφείο σε Καταφύγιο Ταλαίπωρων Μπάτσων. Λοιπόν, κατεβάζω πρόταση για ψηφοφορία. Πάμε βόλτα στη θάλασσα, να χαρούμε τη λιακάδα, να ανασάνουμε ιώδιο και να βγάλουμε από μέσα μας τα σεκλέτια, πριν το ρίξουμε στον ναργιλέ... που λέει και το άσμα του Περπινιάδη».

Το αυτοκίνητο του Χάρη βρισκόταν στο υπόγειο πάρκινγκ της ΓΑΔΑ. Έδωσε τα κλειδιά στον Παρασκευά και ζήτησε να τον περιμένουν λίγο πιο ψηλά, στην οδό Προυσού. Θα τους συναντούσε αφού πρώτα έκανε ένα τηλεφώνημα. Όταν οι υφιστάμενοί του βγήκαν από το δωμάτιο, έπιασε την τηλεφωνική συσκευή του γραφείου. Δεν ήθελε να καλέσει την Μπετίνα στο κινητό, δεν ήθελε να της μιλήσει. Την πήρε στο σταθερό για να αφήσει μήνυμα στον τηλεφωνητή. Μόλις τέλειωσε το εξερχόμενο μήνυμα είπε με ανέκφραστη φωνή:

«Αποφάσισα να περάσω τη μέρα μόνος. Θέλω να σκεφτώ. Θα τα πούμε το βράδυ. Ή μάλλον αύριο. Καλή Κυριακή».

Ο Παρασκευάς τον περίμενε στο τιμόνι του μπλε Peugeot 207 με το οποίο ο Χάρης είχε αντικαταστήσει το κόκκινο Seat, κατόπιν επιμονής της Μπετίνας, η οποία αντιπαθούσε τα Seat – κι ακόμα πιο πολύ τα κόκκινα Seat.

«Αφεντικό, να οδηγήσω εγώ;» ρώτησε με λαχτάρα ο Παρασκευάς, που είχε αδυναμία στο Peugeot.

«Πού πάμε;» είπε ο Χάρης και κάθισε στη θέση του συνοδηγού.

«Θέλω θάλασσα!» αναφώνησε η Μαρίτα από το πίσω κάθισμα. «Κανονική θάλασσα, όχι τη λίγδα στο Πασαλιμάνι. Πεθύμησα να βγάλω τα παπούτσια μου και να περπατήσω ξυπόλυτη στην άμμο, εκεί που σκάει το κύμα. Να γαληνέψω ακούγοντας το μουρμουρητό του φλοίσβου και μετά να πάμε σ' ένα ταβερνάκι και να φάω τηγανητές πατάτες με τα χέρια».

«Άσ' το πάνω μου» απάντησε ο Παρασκευάς, κοιτάζοντάς την από το καθρεφτάκι. «Ξέρω το τέλειο μαγαζί, λίγο πριν το Σούνιο, στα Λεγραινά. Καλαμαράκι τηγανητό, αθερίνα, χόρτα και πατάτα κομμένη στο χέρι... Με εννοείτε. Πρωτόγονη κατάσταση, αργό σέρβις οικογενειακό αλλά ωραίο κρασί, για να πάνε κάτω τα φαρμάκια» γέλασε μόνος του, όπως το συνήθιζε.

Μέχρι το παλιό αεροδρόμιο του Ελληνικού, οι τρεις συνεργάτες ήταν αμίλητοι, ο καθένας χαμένος στις σκέψεις και τα προβλήματά του. Πλησιάζοντας στη Γλυφάδα, ο Παρασκευάς άνοιξε το ραδιόφωνο και ψάχνοντας τη συχνότητα, έπεσε σ' έναν σταθμό με παλιά λαϊκά και ρεμπέτικα.

«Δεν θέλω αντιρρήσεις!» είπε στον Χάρη που τον αγριοκοίταξε. «Οι άνθρωποι όταν έχουνε σεκλέτια ακούνε λαϊκά». Δυνάμωσε την ένταση. «Τι σου 'κανα και μ' εγκατέλειψες, γύρνα κοντά μου γιατί μου έλειψες» έκανε δεύτερη φωνή στον ξεχασμένο Πάνο Τζανετή. Μα παραγγελία το είχα, σκέφτηκε ο Χάρης. Μόλις τέλειωσε

το τραγούδι, ο Παρασκευάς χαμήλωσε την ένταση και είπε: «Νομίζω ότι θα πρέπει να το βγάλουμε από μέσα μας – ό,τι είναι αυτό που μας ανάγκασε να ζητήσουμε καταφύγιο στο γραφείο, ένα ηλιόλουστο κυριακάτικο μεσημέρι. Αλλιώς, θα μας δηλητηριάσει το φαΐ, όπως μας δηλητηρίασε την ψυχή. Και θα πάθουμε δυσπεψία· δεν συμφωνείτε;»

Ο Χάρης χάζευε τη θάλασσα που διακρινόταν κάθε τόσο στα δεξιά του, ανάμεσα στα κτίρια. Η Μαρίτα προσποιούνταν ότι μελετάει με προσοχή τις ελάχιστες αρχοντικές μονοκατοικίες που είχαν απομείνει στην απέναντι μεριά της λεωφόρου Ποσειδώνος, στην κάθοδο προς Αθήνα. Αφού περίμενε μάταια μέχρι να τελειώσει το επόμενο τραγούδι, ο Παρασκευάς έκανε την αρχή.

«Καλά, δεν πειράζει. Θα τα πω εγώ για να ξαλαφρώσω. Τσακώθηκα πάλι με την Καλλιόπη. Μου έχει κάνει τη ζωή μαρτύριο με τις σκληρές ζηλοτυπίες. Και μην ακούσω ξανά το ρεφρέν: “Εμείς σου το είχαμε πει”. Ο άνθρωπος όταν ερωτεύεται νομίζει ότι μπορεί να ξεπεράσει όλα τα εμπόδια και τις δυσκολίες. Αλλά η Καλλιόπη δεν παίζεται με τίποτα! Σήμερα την έπιασα να σκαλίζει τα χαρτιά μου. Παραδέχτηκε ότι έψαχνε για ραβασάκια. Μα καλά ποιος γράφει ραβασάκια στην εποχή των κινητών; Και να πει κανείς ότι βγαίνω μόνος, ότι απουσιάζω αδικαιολόγητα; Όσες ώρες δεν είμαι στο γραφείο, τις περνάμε στο σπίτι της. Μόνο ως τη μάνα μου πετάγομαι, αραιά και πού...»

Ο Χάρης άκουγε αφηρημένως τον Παρασκευά να επα-

να λαμβάνει το γνωστό τροπάριο των προβλημάτων του με τη νεαρή δημοσιογράφο Καλλιόπη Μακρή. Από την πρώτη στιγμή που την είδε, όταν εισέβαλε στο γραφείο του πριν από δυο χρόνια και ζήτησε ενημέρωση για την υπόθεση της δολοφονίας του τραγουδιστή Απόστολου Μελισσηνού, ο Χάρης την είχε αντιπαθήσει. Η σκέψη του πήγε στην Μπετίνα και μελαγχόλησε. Ήταν το ακριβώς αντίθετο της Καλλιόπης. Η προτεσταντική διαπαιδαγώγηση της φίλης του την είχε μάθει να θεωρεί τα έντονα συναισθήματα ως εκδηλώσεις ενός ταπεινού εαυτού. Η Μπετίνα δεν θα επέτρεπε ποτέ στον εαυτό της να νιώσει κάτι τόσο βίαιο όσο η ζήλια. Ο Χάρης έπιασε τον εαυτό του να λαχταράει μια σκηνή ζηλοτυπίας στον ενάμιση χρόνο που υπήρξαν ζευγάρι. Αντιλαμβανόμενος το γελοίο της σκέψης του, διέκοψε τον Παρασκευά.

«Σήμερα η Μπετίνα μου ανακοίνωσε ότι επιστρέφει στην πατρίδα της. Οριστικά. Μέχρι τα μέσα του επόμενου μήνα θα έχει αδειάσει το μαγαζί και το σπίτι της και θα εγκατασταθεί στην Μπρέντα».

Η θερμοκρασία στο αυτοκίνητο έπεσε απότομα. Ο Παρασκευάς έκλεισε το ραδιόφωνο και κοίταξε τον Χάρη με την άκρη του ματιού. Η Μαρίτα ανατρίχιασε και άρχισε να μελετάει τα νύχια της. Δεν έβρισκε τίποτα να πει, ούτε μια κουβέντα παρηγοριάς, ένα αστείο, ένα φέμα, κάτι... για να αλλάξει το βαρύ κλίμα.

Το αγαπημένο ταβερνάκι του Παρασκευά ήταν ένα από τα θύματα της κρίσης. Αναγκάστηκαν να συμβιβαστούν

με μιαν άλλη ταβέρνα, από εκείνες που προσφέρονται για παράνομα ζευγάρια και σερβίρουν κατεφυγμένες αηδίες. Ο Παρασκευάς δοκίμασε το κρασί και κόντεψε να πνιγεί. Παράγγειλαν μπίρες, πατάτες και σαλάτες που τους φάνηκαν λιγότερο επικίνδυνη επιλογή από τα μαγειρευτά εδέσματα. Ο νεαρός υπαστυνόμος συμπλήρωσε την παραγγελία με μια ντουζίνα χοιρινά καλαμάκια, διότι όπως είπε του άρεσε το *ζην επικινδύνως*. Το μόνο πλεονέκτημα του μαγαζιού ήταν τα τραπέζια που βρίσκονταν σ' έναν μικρό πευκιά, πολύ κοντά στη θάλασσα. Καθώς έτρωγαν, ένας μελαχρινός κι αδύνατος ακορντεονίστας κατηφόρισε από τη λεωφόρο παίζοντας το «Άσ' τα τα μαλλάκια σου». Φτάνοντας στο τραπέζι τους πέρασε στο «Σ' αγαπώ γιατί είσαι ωραία», το τραγούδι που δεν έλειπε κάποτε από το ρεπερτόριο κανενός πλανόδιου μουσικού.

Ο Παρασκευάς τού έκανε νόημα να καθίσει μαζί τους, τον κέρασε σουβλάκια και μπίρα και του ζήτησε να του δανείσει για λίγο το ακορντεόν. Ο Χάρης και η Μαρίτα κοιτάχτηκαν με απορία βλέποντας τον νεαρό υπαστυνόμο να φοράει το ακορντεόν, να καθαρίζει τον λαιμό του και να χτυπάει τρεις φορές το πόδι στο χώμα, πριν αρχίσει:

*Το πλοίο θα σαλπάρει για λιμάνια ξένα
για λιμάνια ξένα...*

Τρεις ώρες αργότερα, στο τραπέζι τους είχαν συγκεντρωθεί αμέτρητες μπίρες, κερασμένες από τους πελάτες του μαγαζιού και τον ιδιοκτήτη. Ο Χάρης αγνοούσε

αυτό το ταλέντο του βοηθού του. Ο Παρασκευάς είχε μέτρια φωνή, αλλά έπαιζε ακορντεόν αρκετά καλά και διέθετε τεράστιο ρεπερτόριο από ρεμπέτικα κι ελαφρά τραγούδια. Όπου ήξερε τους στίχους, η Μαρίτα τού έκανε δεύτερη φωνή, και μετά από πολύ καιρό ο Χάρης έπιασε τον εαυτό του να διασκεδάζει αληθινά. Από τον Τσιτσάνη είχαν περάσει στον Μητσάκη, τον Χιώτη και τον Γούναρη. Ενθουσιασμένος ο Χάρης, έδωσε παραγγελιά: «Το “Αυτός ο άλλος” το ξέρεις;».

Τότε η Μαρίτα κοίταξε το ρολόι της και έβαλε μια φωνή.

«Ξέρετε τι ώρα πήγε; Περασμένες πέντε! Η μάνα μου θα τα έχει παίξει με τη μικρή. Να πληρώσουμε και να φύγουμε αμέσως. Μην πέσουμε στην κίνηση της επιστροφής».

Ωστόσο, η επιστροφή των Μυριών είχε αρχίσει ήδη. Από τη Βούλα και πέρα ο Παρασκευάς το πήγαινε με πρώτη δεύτερη, και μετά τη Γλυφάδα τα αυτοκίνητα μπροστά τους έμοιαζαν με ακινητοποιημένο ποτάμι από καυτή λαμαρίνα. Ο Χάρης ακούμπησε το κεφάλι του στο ζεστό τζάμι του παραθύρου κι αποκοιμήθηκε. Ο Παρασκευάς έπιασε τον DM.FM, «για να ακούσουμε αληθινή μουσική» δικαιολογήθηκε. Η Μαρίτα κρατούσε σφιχτά στη χούφτα της ένα παυσίπονο, προσπαθώντας να αποφασίσει αν έπρεπε να το πάρει για να προλάβει την ημικρανία που παραμόνευε πίσω από το αριστερό της μάτι.

Λίγο πριν από τις επτά, το Peugeot άρχισε να ανηφο-

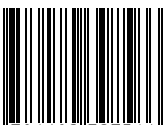
ρίζει την Ασκληπιού, ακολουθώντας τα καυσαέρια ενός λεωφορείου. Ο Χάρης ξύπνησε και χασμουρήθηκε τρίβοντας τα μάτια του. Από παιδί μισούσε τις επιστροφές από κυριακάτικες εκδρομές και τη μελαγχολία που τον κυριεύε όταν έμπαιναν στην πόλη και θυμόταν ότι δεν είχε μελετήσει τα μαθήματά του. Ο πατέρας τού έλεγε αστεία κι ανέκδοτα για να του φτιάξει τη διάθεση, ενώ η κυρία Σοφία τον κοιτούσε επικριτικά. Ευτυχώς μεγάλωσα και δεν έχω πια σχολείο, συλλογίστηκε με ανακούφιση. Ο Παρασκευάς μουρμούριζε *σουμπιντουμπιντού* κάνοντας δεύτερη φωνή στην Etta James η οποία τραγουδούσε το «I want a Sunday kind of love». Βλέποντας τη φάτσα του Χάρη, δεν άντεξε στον πειρασμό. Έκλεισε το ραδιόφωνο και του τραγούδησε με λιγωμένη φωνή: «*Πάει κι αυτή η Κυριακή, κι ας καρτερούμε μια άλλη*».

Άφησαν τη Μαρίτα στη γωνία της Τσιμισκή, και συνέχισαν προς το διαμέρισμα του Χάρη. Αμίλητος ο Παρασκευάς πάρακαρε μπροστά στην πολυκατοικία, έδωσε τα κλειδιά στον προϊστάμενό του και μουρμούρισε «*καλό βράδυ*». Για πρώτη φορά από τις αρχές του 2008 που πήγε να ζήσει εκεί, πριν από ενάμιση χρόνο περίπου, μπαίνοντας στο σπίτι ο Χάρης ένωσε τους τοίχους να τον πλακώνουν. Όλα είχαν τη σφραγίδα της Μπετινας: τα απαλά χρώματα στους τοίχους, τα φωτιστικά, οι αφίσες, οι καναπέδες. Κοίταξε τις γαλαζοπράσινες κουρτίνες και τραγούδησε δυνατά: «*Και βάρω τις κουρτίνες... στο χρώμα που μισούσες!*». Ύστερα, σωριάστηκε με τα ρούχα στον τριθέσιο καναπέ και αποκοιμήθηκε.

Το φθινόπωρο του 2009, η λαμπερή βιτρίνα της Αθήνας έχει αρχίσει να σκοτεινιάζει, αλλά οι άνθρωποι συνεχίζουν να δουλεύουν με αφοσίωση, να ερωτεύονται με πάθος, να αγαπούν τη μουσική, να διασκεδάζουν και να... σκοτώνουν. Αυτό θα διαπιστώσει ο αστυνόμος Χάρης Νικολόπουλος όταν κληθεί να εξιχνιάσει τη δολοφονία μιας γυναίκας στις παρυφές της οδού Αθηνάς. Τα στοιχεία θα τον οδηγήσουν στην ΜΡ3, μια εταιρεία που ειδικεύεται στη μουσική και τη διασκέδαση. Εκεί θα γνωρίσει τον μικρόκοσμο των ανεξάρτητων ροκ ραδιοφωνικών σταθμών, θα συγκρουστεί με παλιούς γνώριμους και ανθρώπους της νύχτας και θα συναντήσει μια γυναίκα, μοιραία κι επικίνδυνη, σαν ηρωίδα παλιομοδίτικου νουάρ. Κάθε τόσο, στα πόδια του θα μπλέκει ένας εκκεντρικός άστεγος, ο οποίος γνωρίζει πάντοτε περισσότερα απ' όσα λέει. Ποια φαντάσματα του παρελθόντος καταδιώκουν αυτούς τους διαφορετικούς ανθρώπους; Τι τους φοβίζει και γιατί κρατούν το στόμα τους κλειστό;

Στην καινούργια περιπέτειά του, ο Χάρης Νικολόπουλος και η αφοσιωμένη ομάδα των συνεργατών του θα εμπλακούν προσωπικά στην υπόθεση που καλούνται να διαλευκάνουν. Στην πορεία της εξιχνίασης, ο Χάρης θα αναζωπυρώσει παλιές έχθρες, θα διευρύνει τις μουσικές του γνώσεις και θα δει τη ζωή του να παίρνει μια τελείως ανεξέλεγκτη τροπή.

ISBN 978-618-03-0756-6

9 786180 307566

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. 80756